

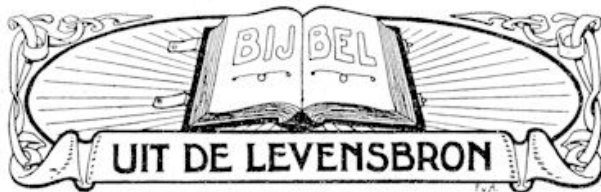
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ. REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMACHTSCHAAPJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN Verschijnt den 2^{den} Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

HALVERWEGE GEKEERD

Maar Johannes, van hen scheidende,
keerde weder naar Jeruzalem.
Hand. 13 : 13b.

Johannes Marcus is wel zeer bevoorrecht geweest.

Zijn moeder was een discipelin des Heeren. Gij herinnert u, dat Petrus, toen hij te Jeruzalem uit de gevangenis ontsnapte, naar het huis van Maria is gegaan, de moeder van Johannes Marcus.

Nu is het een groot voorrecht, een vrome moeder te hebben. Eveneens is het een groot voorrecht, in het ouderlijke huis telkens weer discipelen des Heeren te ontmoeten. Johannes is door zijn moeder en haar vrienden al vroeg met 't evangelie van Jezus Christus in aanraking gebracht. Hij, nog jong, heeft gehoord van de groote daden des Heeren, van den groei der gemeente, van de wonderen, die door de handen der apostelen geschieden, van de vervolging, die over de discipelen losbrak. Hij heeft gezien, hoe heerlijk het is, den Heere te dienen. Hij heeft gezien, welk een wonderbare gemoedsrust de vreeze des Heeren geeft, zelfs in het bangste gevaar. En zeker zal er ook veel voor hem gebeden zijn.

Welnu dan, het zaad, dat in zijn hart zoo rijkelijk werd uitgestrooid, droeg goede vruchten, straks jongeling geworden, is het zijn vurigste begeerte, veel voor Jezus te doen. Als de gelegenheid zich voor-

doet, grijpt hij die met beide handen aan en begeeft hij zich met Paulus en Barnabas op reis.

Wat zal Johannes zich wel niet van die reis voorgesteld hebben. Heerlijk moet het zijn, zielen voor Koning Jezus te winnen. Heerlijk moet het zijn, een dienstknecht te zijn van hen, die het evangelie der genade prediken. Heerlijk ook, straks te zien, dat overal, overal het licht des levens de donkere schaduwen van den dood verdringt.

Johannes is nog jong en vurig. Het zal, zoo meent hij, gaan van kracht tot kracht, van heerlijkheid tot heerlijkheid. Joden en heidenen zullen zich buigen onder de heerschappij van Koning Jezus. Zondaren zullen, hun zonden belijdend, Hem te voet vallen. Vijanden zullen vrienden worden. En zoo zal het voortgaan, tot in alle landen duizenden zich zullen verblijden in den dienst van den grooten Koning.

Vol moed begint Johannes Marcus de reis. De eerste moeilijkheden schrikken hem niet af. En de woorden van Paulus en Barnabas schenken hem, als dan eindelijk blijkt, dat het nog niet zóó gemakkelijk is, nieuwen moed.

Maar toch, de teleurstelling blijft niet uit. Hij heeft zich alles zoo anders gedacht. De reis is zoo vermoeiend en afmattend. En de groote schare, die zóó begeerig is om het woord Gods te hooren, laat zich wachten. Onverschilligheid blijkt moeilijk te overwinnen; vijandschap wordt openbaar, de gruwelijkheid der zondedienst wordt menigmaal gekozen boven den dienst van God.

Neen, het gaat niet van overwinning tot overwinning. Het is worstelen en bidden en smeeken en weenen en vasten. Het is aanhouden van dag tot dag. Het is gevaar en nood. Het is een leven van verdriet en moeite.

Dát had Johannes Marcus niet kunnen denken.

Dàt brak eindelijk zijn kracht. Dàt doofde zijn fier idealisme. Dàt doet hem eindelijk besluiten, naar huis terug te keeren.

En hij gaat. 't Voorbeeld van Paulus en Barnabas veroordeelt hem. Hij weet, dat hij tot zijn moeder weerkeert als een laffe vluchteling, als een overwonnene. Maar hij gaat. Niets kan hem tegenhouden. Daar, in de verte, in Jeruzalem, is zijn thuis, en dat trekt hem naar zich toe. Achter laat hij gevaar en nood en moeite en zorg.

Johannes Marcus keert halverwege terug. Hij verloochent zijn roeping en hij meent, dat hij het met God niet meer wagen kan.

* * *

Halverwege gekeerd!

Hoevelen, die Johannes Marcus op den dwaalweg gevolgd zijn.

't Begin was zoo goed. Voor Jezus had men alles over. Niets was te zwaar. En . . . uit de verte wenkte al de zegepalm der overwinning.

Evangelisatie! En ze maakten zich op, de jonge dochters, de jongelingen, vlamvend van geestdrift, beziel door vurige liefde.

Traktaatverspreiding! En ze liepen door weer en door wind en niets was hen te veel, want het ging hen om den Heiland.

Vereenigingsleven! En ze woonden de vergaderingen bij en werkten en baden en offerden gewillig hun tijd, want het ging om de komst van Gods Koninkrijk.

Zending! En ze naaiden en pakten, ze collecteerden en verzamelden, want het ging om de grootmaking van Gods Naam.

Hoe lang duurde dat alles? Vraag het u zelf eens af, hoe lang het met u duurde? Waar bleef uw ijver? Waar uw geloof? Waar uw liefde?

En toen hebt ge misschien gedaan als Johannes Marcus. Toen zijt gij op de vlucht geslagen. Toen kwam Jezus en Hij vroeg . . . te veel.

Ziet gij, wij moeten maar niet uit de hoogte op Johannes Marcus neerzien. Wij hebben er 't recht niet toe. Wij ook zijn zoo menigmaal lauw en flauw geweest in 's Heeren dienst. Wij ook hebben zoo menigmaal gewaand, dat het n u wel goed zou gaan, n u, nu ook wij de handen aan 't werk hadden geslagen. En toen het anders bleek, werden we moedeloos, vertraagden wij in onzen ijver, en eindelijk werden we onwillig.

Ziet ge, dat kwam alles dan zeker, als ons begin verkeerd was. Johannes Marcus stond, toen hij met Paulus en Barnabas meeging, nog in eigen kracht. Paulus zou het wel doen en Barnabas zou het wel doen en hij zou het wel doen. En toen zag hij, dat Paulus niets kon en dat Barnabas niets kon en dat

hij niets kon. En toen ging hij zich machteloos voelen en keerde hij naar huis terug.

Zoo gaat het ook menigmaal met ons. 't Blijkt ons, dat het niet zoo gemakkelijk gaat. 't Is, of we niets verder komen. En in moedeloosheid geven we 't op.

Halverwege keeren wij terug. Een ander mag dan zijn schouder zetten onder ons werk. Wij wilden zooveel doen en 't eind is, dat we, nog niets gedaan hebbend, ook niet meer willen.

* * *

Moet dat nu het einde zijn, het droevig einde na zulk een veelbelovend begin?

Neen, dat is niet noodig. Zie het maar aan Johannes Marcus, die later toch weer is heengetrokken en tóch weer in den dienst van zijn Koning ijverig heeft gewerkt. De ongewijde geschiedenis zegt ons, dat Johannes Marcus een getrouwe dienstknecht van zijn Heere en Heiland is geworden.

Maar dat is niet gegaan zonder strijd, en dat kon niet gebeuren, vóórdat hij geleerd had, niets te zijn en niets te kunnen. Eerst moest hij ootmoed en deemoed leeren . . . op de knieën. Eerst moest hij zichzelf leeren verloochenen, geheel. Eerst moest hij leeren, dat God alles moet doen, zal ooit het werk gelukken. En dàt moeten wij ook leeren.

Als eens de discipelen den Heiland vragen, waarom zij een booze geest niet hebben kunnen uitwerpen, is Zijn antwoord, dat dit geslacht niet uitgaat dan door vasten en bidden.

Ziedaar nu het geheim van de kracht, die God in Zijn discipelen wil openbaren.

Vasten, zelfverloochening. Bidden in eigen kleinheid. 't Werk moet op de knieën verricht. 't Werk moet door den Heere gedaan. Klein moeten wij zijn en nederig en gewillig, om ook het zwaarste werk te doen.

Wie halverwege terugkeerde, blijve niet lui en ledig tehuis. O ja, dat is niet heel gemakkelijk. Dat komt wel overeen met onze zondige natuur. Dat wil onze zelfzuchtige geaardheid wel. En in dat werkeloosneerzitten komt wel weer de kracht der zonde openbaar.

Maar zoo mag het niet. Zoo moet het niet. Jezus roept en al Zijn getrouwen hooren Zijn stem. Jezus roept, opdat wij zouden getuigen van Zijn macht en grootheid en goedheid.

Jezus roept u en mij. Hij roept ons, halverwege teruggekeerden. En Hij vraagt ons, of wij het toch niet met Hem zouden wagen.

Wat zal uw antwoord zijn?

O, onthoudt het: **M e t H e m.**

Want dan alleen kunnen we en willen we en zullen we. Dan houden we moed, ook dan als alle moed ons zou ontzinken. Dan hopen we tegen hoop. Dan

De vrouw in het buitenland

hebben we lief, als we gehaat worden. Dan zegenen we, die ons vervloeken. Dan prediken we door woord en daad. Met Hem!

En nu kunnen we niet meer terug. Nu willen we niet meer terug.

Met Hem! En nu is elke nieuwe moeilijkheid daar, om overwonnen te worden. En elke nieuwe overwinning maakt ons kleiner en Hem groter. En elke nieuwe overwinning brengt een danktoon op onze lippen, omdat we weten, dat Hij in ons en door ons overwon.

Met Hem! Nu hebben we het geheim verstaan. Nu weten we, waarom we niet bezwijken, waarom we niet vreezen, waarom we niet halverwege terugkeeren.

Met Hem! En met Johannes Marcus danken we Hem, die ons het voorrecht gaf, hoewel we halverwege terugkeerden, toch nog weer als Zijn discipelen voor Hem te strijden.

Met Hem! En eens is de strijd gestreden, de zege ons en we gaan, aan het einde van onzen tocht, na moeite en zorg en nood, heen naar het Jeruzalem daar boven, om daar met allen, die getrouw waren tot het einde, in eeuwigheid Hem te danken, die ons, toen we halverwege terugkeerden, bewoog, om opnieuw in te gaan tot den arbeid, die Hij voor ons bestemde.

K.

Rusland, anders voorzeker op 't oogenblik het tegengestelde van het land der belofte, schijnt wel een goed land te zijn voor meisjes, die gaarne trouwen willen. Het aantal huwelijken is er in de laatste jaren tenminste zeer sterk toegenomen.

Tot den oorlog was het huwelijkscijfer te Petersburg lager dan te Londen en te Parijs en bedroeg 6 huwelijksfeesten op 1000 inwoners. In 1916 daalde dit tot 4.7 op de 1000 inwoners. Na de revolutie steeg het aantal echter snel. Reeds in 1919 treedt een verschijnsel op, dat nog in geen ander land gezien is en ook geen voorbeeld in de geschiedenis heeft: het huwelijkscijfer stijgt tot 20 op 1000; in 1920 wordt dit zelfs 27 en in het loopende jaar handhaaft het zich tot nu toe op 24. De leider van het statistisch bureau geeft als verklaring van dit verschijnsel den economischen nood. Vroeger waren de mannen, die eenigermate goed verzorgd waren, zeer weinig geneigd, in het huwelijk te treden, met vrou-

wen, die niets bezaten. Thans echter, nu de vrouwen net als de mannen verdienen en werken en hetzelfde rantsoen levensmiddelen krijgen, is de huwelijksvrees der mannen plotseling sterk verminderd.

Of de huwelijken, die om dergelijke bijredenen gesloten worden, in doorsnee tot de gelukkige zullen behooren, valt m.i. wel te betwijfelen.

In Engeland heeft men intusschen, ook mee als gevolg van den wereldoorlog, twee millioen vrouwen over. Maar volgens de meening van velen zijn ze toch niet te veel.

De vraag, wat er mee gebeuren moet, wordt wel druk besproken.

Lady Asquith heeft hierover een en ander gezegd tegenover een verslaggever van de *Daily Mail*. Wij moeten, zeide zij, het feit onder de oogen zien, dat ten gevolge van den oorlog voor vele meisjes, die de hoop hadden gekoesterd, nog eens vrouw en moeder te worden, die kans verkeken is. Naar mijn oordeel behoeft echter geen enkele vrouw zichzelf overbodig te achten of bang te zijn, dat ze niet even goed een nuttig en gelukkig leven zal kunnen leiden. Het is merkwaardig, dat u juist nu bij mij komt. Gisteren was ik op Swanleycollege te Kent, en daar heeft het mij getroffen, hoeveel gelegenheid er voor vrouwen is, om wetenschappelijk werk te verrichten op het land. Ook frappeerde mij de moederlijke zorg, waarmee zij de experimenten met planten en jonge dieren verrichten, en waarvan zooveel voor het wel-slagen afhangt.

Miss Sybil Thordikke, de actrice, zei: Och, het doet er niet toe, of er zooveel vrouwen over zijn. Zij kunnen uitstekend een zelfstandig leven leiden. Alle beroepen staan tegenwoordig voor de vrouw open, en — trouwen is niet noodig.

't Is te hopen dat de vrouwen, wie 't aangaat, het verschil van aanleg en van behoefte tusschen mannen en vrouwen niet uit het oog verliezen. Anders konden de woorden uit Schillers lied: „De beroemde vrouw,” wel eens op haar toepasselijk zijn, dat ze worden een sterke geest in een zwak lichaam, een tusschending tusschen man en vrouw, te gelijk ongeschikt om te heerschen en om lief te hebben, en dat ze, „om moeizaam het sterkere geslacht na te doen zich van het schoone afscheiden, en aldus de mysterieuse aanvalligheid, die der vrouw eigen is, verliezen.”

De cadetten van de militaire school te *Pensylvanië* schijnen er ook aldus over te denken. Door hen is een rechtbank van twaalf jonge officieren gekozen, die het volgende vonnis heeft geveld: Wij, ondergeteekenden, geven namens al onze kameraden uiting aan 't nadrukkelijk verzoek dat het ouderwet-sche meisje zal terugkeeren, het meisje, dat nederig bloeide en vriendelijk bloosde in den goeden ouden